

Dniówka

Kategorie: Zjawiska

Robotnicy zatrudnieni jako [dniówkarze](#) (vide) zarabiali według stawek dziennych. Wysokość dniówki uzależniona była od rodzaju wykonywanej pracy i kształtowała się od 2 mk w 1940 i 1941 r. do 2,50–3 mk w 1942 r. Dodatkowy zarobek stanowiła uzyskiwana w miejscu pracy zupa (vide) – jedna lub dwie porcje. W sytuacji przestoju w [resorcie](#) (vide) spowodowanym brakami materiałowymi dniówkę zmniejszano do 1,70 mk – takie rozwiązanie stosowano np. w Wydziale Prądów Słabych i Łuszczarni Miki (vide). Malejąca wydajność robotników spowodowana osłabieniem sprawiła, że zaczęto wprowadzać pracę na akord, płatną godzinowo. W maju 1943 r. uregulowano stawki godzinowe, tworząc dwie grupy robotników: niewykwalifikowanych (tzw. czarni robotnicy) i przyuczonych (tzw. półfachowcy lub ci zatrudnieni bezpośrednio przy produkcji).

Każda grupa dzieliła się na dwie kategorie, a stawki za godzinę były różne dla kobiet i mężczyzn. Stawki wynosiły od 0,28 mk dla kobiety drugiej kategorii do 0,45 mk dla „półfachowców” mężczyzn. Stawki dla fachowców zostały ustalone osobno. Podstawę stanowił powszechnie obowiązujący czas pracy wynoszący 60 godzin, ale po odliczeniu przerw obiadowych wynagrodzenie wypłacano za 54 godziny w tygodniu lub 9 godzin dziennie.

Pracownicy etatowi również mogli być opłacani godzinowo (niekiedy okazywało się to bardziej opłacalne), ale tylko w przypadku pracowników biurowych, kontrolerów, magazynierów, wydających nici i guziki, gospodarzy domów, pakowaczy, instruktorów, gońców, rewidentów, sprzętaczy czy dozorców (vide).

Ewa Wiatr

Źródła

Kronika, t. 3, s. 229, 20.05.1943; Opracowanie Wydziału Archiwum

o Resorcie Szewskim [w:] ibid., t. 5, s. 163; Opracowanie Wydziału Archiwum o Wydziale Prądów Słabych i Łuszczarni Miki [w:] ibid., s. 166.

Tagi

aprowizacja

Data aktualizacji: 29-01-2026

Data dodania: 08-08-2025